

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 17. marts 2005 af College van Beroep voor het bedrijfsleven te's-Gravenhage i sagen Coxon & Chatterton limited mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sag C-130/05)

(2005/C 143/28)

(Processprog: nederlandsk)

Ved dom afsagt den 17. marts 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 21. marts 2005, har College van Beroep voor het bedrijfsleven te 's-Gravenhage (Nederlandene) i sagen Coxon & Chatterton limited, mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 17, stk. 2, litra a), i direktiv 97/78/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at klagepunktet mod returnering af en sending, som ikke opfylder importbetingelserne, ligger i den manglende opfyldelse af fællesskabsbetingelserne for import eller i de betingelser, der er gældende på det bestemmelsessted, der er aftalt med den ansvarlige for fragten, uden for de i bilag I til direktiv 97/78/EF anførte områder?
- 2) Skal artikel 17, stk. 2, litra a), i direktiv 97/78/EF, sammenholdt med artikel 22, stk. 2, i direktiv 97/78/EF og artikel 5 i forordning (EØF) nr. 2377/90⁽²⁾, fortolkes således, at i alle tilfælde, hvor det ved en kontrol som fastsat i direktiv 97/78/EF viser sig, at en varesending kan være til fare for folke- eller dyresundheden, foreskriver denne bestemmelse ubetinget, at de pågældende sendinger animalske produkter destrueres?
- 3) Skal artikel 22 i direktiv 97/78/EF, sammenholdt med artikel 5 i forordning (EØF) nr. 2377/90, fortolkes således, at den blotte omstændighed, at der i en sending påvises restkoncentrationer af et stof, der er opført i bilag V til forordning (EØF) nr. 2377/90, indebærer, at den pågældende sending kan udgøre en sådan fare for folke- og dyresundheden, at returnering er udelukket?
- 4) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 17, stk. 2, i direktiv 97/78/EF da fortolkes således, at denne bestemmelse samtidig har til formål at beskytte det tredjelandes interesser, hvortil sendingen skal importeres efter returnering, selv om denne interesse ikke samtidig

indebærer beskyttelse af en interesse, der kan lokaliseres i EU-medlemsstaterne?

- ⁽¹⁾ Rådets direktiv af 18.12.1997 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandssprodukter, der føres ind i Fællesskabet (EFT L 24, s. 9).
- ⁽²⁾ Rådets forordning af 26.6. 1990 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærmedicinske præparater i animalske levnedsmidler (EFT L 224, s. 1).

Sag anlagt den 21. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-133/05)

(2005/C 143/29)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. marts 2005 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved D. Martin, som befuldmagtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 i Rådets direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾ af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, idet den ikke inden den 2. december 2003 har sat de love og administrative bestemmelser i kraft, der er nødvendige for på forbundsplan at efterkomme direktivets bestemmelser om forskelsbehandling på grund af handicap og i øvrigt for på delstatsplan — med undtagelse af delstaterne Wien og Niederösterreich — at efterkomme direktivets bestemmelser eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Republikken Østrig tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Republikken Østrig har ikke på forbundsplan truffet foranstaltninger til gennemførelse af direktivets bestemmelser om forskelsbehandling på grund af handicap og har i øvrigt på delstatsplan — med undtagelse af delstaterne Wien og Niederösterreich — ikke truffet nogen foranstaltninger til gennemførelse af direktivet eller har under alle omstændigheder ikke underrettet Kommissionen herom.

(¹) EFT L 303, s. 16.

Sag anlagt den 22. marts 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-134/05)

(2005/C 143/30)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. marts 2005 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. Traversa, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande: Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 43 og 49 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, idet den:

1. Kræver en tilladelse, der er udstedt af den lokale politimyndighed (Questore) for udøvelse af den erhvervsvirksomhed, der består i udenretlig inddrivelse af fordringer.
2. Begrænser gyldigheden af tilladelsen til den provins, hvori tilladelsen er udstedt.
3. Knytter udførelsen af den udenretlige inddrivelse af fordringer til de i tilladelsen særligt opregnede lokaler.
4. Betinge udøvelsen af erhvervsvirksomheden i en provins, hvori den erhvervsdrivende ikke råder over en tilladelse, af tildeling af en fuldmagt til en godkendt repræsentant.
5. Forpligter de erhvervsdrivende til på synlig vis at fremvise en oversigt over samtlige de tjenester, som kan tilbydes kunderne.
6. Bestemmer, at den lokale politimyndighed (Questore) kan betinge tildeling af en tilladelse af opfyldelsen af supplerende krav.
7. Begrænser de erhvervsdrivendes frihed til prisfastsættelse.
8. Erklærer den virksomhed, der består i inddrivelsen af fordringer for uforenelig med den bank-og kreditvirksomhed, som er omhandlet i lovdekret nr. 385/93.

Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentlige argumenter:

1. Kravet om en tilladelse, udstedt af politimyndigheden, er ikke foreneligt med traktatens artikel 49, idet det finder anvendelse uden forskel på samtlige tjenesteydere, der er etableret i en medlemsstat, uden at der tages hensyn til disse tjenesteyderes opfyldelse af de forpligtelser, der er fastsat i deres hjemlands lovgivning til beskyttelse af almenvellets interesser.
2. Italien er inddelt i 103 provinser. Dette betyder, at en erhvervsdrivende, der har til hensigt at etablere sig i Italien og udvide sin erhvervmæssige aktivitet til en betydelig del af Italien, skal indsende lige så mange ansøgninger, som der er provinser i den del af landet, som han ønsker at dække, og i alt 103 ansøgninger, såfremt vedkommende ønsker at etablere sig og udøve sin erhvervmæssige aktivitet i hele landet.
3. Et selskab, der ønsker at etablere sig i Italien og agere på et område af en vis rækkevidde, skal, ud over at opnå diverse tilladelser, tillige anskaffe forretningslokaler svarende til antallet af tilladelser og antallet af provinser, som er omfattet af selskabets virksomhed. Et sådant krav står med sikkerhed ikke i et rimeligt forhold til de omkostninger dette medfører, og desuden er det ikke i sig selv nødvendigt for udøvelsen af denne virksomhed. Desuden er kravet om rådighed over lokaler at sidestille med et etableringskrav til den erhvervsdrivende, der leverer grænseoverskridende tjenesteydelser.
4. En erhvervsdrivende, der lovligt udøver sin virksomhed, skal kunne udøve denne i hele Italien, uden at skulle tildele en fuldmagt til en mellemhandler, såfremt han måtte have til hensigt at udøve sin virksomhed uden for den provins, som han har opnået tilladelse til at udøve sin virksomhed i. Eftersom mellemhandleren agerer inden for samme erhvervsområde, er denne en potentiel konkurrent til fuldmagtsgiveren, og derudover er anvendelsen af en mellemhandler tidskrævende og medfører tillige yderligere omkostninger for fuldmagtsgiveren.